

2. njedzela po swjatej Trojizy.

Luk. 14, 16—24.

Wón pak dżesche k njemu: Jedyn cžłowjek hotowasche wulku wjeczer a proschesche jich wjele na nju. A póžła swojeho wotrocžka won w shtundze teje wjeczerje, so by prajil tym proschenym: Bójce, pschetož wschitko je hotowe. A woni pocžinachu wschitzy žo po rjadu samolwicz. Brěni dżesche k njemu: Ja žym žebi polo kupil a mam wonhicž, so bych to wohladal; ja cze proschu, samolw mje. A druhi dżesche: Ja žym žebi pjecz pschahow wolow kupil a žym na puezju, so bych je spytal; ja cze proschu, samolw mje. A tšeczi dżesche: Ja žym žo woženil, a teho dla ja pschincž njemóžu. A tón žamy wotrocžk pschindze sažo a powjedzi to swojemu knjesej. Duž roshněwa žo tón hospodař a dżesche k swojemu wotrocžkej: Dži hnydom won na měsčezanske hažy a na torhosčeža a pschitwjedž hew nuts khudnych a bėdnych a khromnych a žlepnych. A wotrocžk dżesche: Knježe, wone je žo štało, šchtož žy pschikasal; a je hisčeže rum tudy. A tón knjes dżesche k wotrocžkej: Dži won na drohi a k plotam; a nusuj jich, so bychu nuts saschli, tak so mój dom poľny budže. Ja pak praju wam, so žadyn tych žamnych mužow, kotřiž proscheni žu, mojeje wjeczerje woptacž njebudže. Samjeń.

„Na žemi nicžo darmo njeje, žamo niz žmjercž“, to je rěcž, kotruž móžesch husežišcho žlyšhecž, a wěsta wěrnoscž w njej teži. Šdyž wot ludži něšchto žebi žadamy, žlužbu abo někajke džěło, kotrež bychu sa naž cžinili, by njerosom byl, žebi to darmo žadacž. Tak njerosomny nihtó njeje, so wot džělaczerja woczakuje, so darmo sa njeho džěła; tak njerosomny nihtó njeje, so by do klamow šchoł a tam wschelafe žebi wubjerał, a so by jo potom darmo čžył měcž.